

Legenda o kreativnosti

Nekada davno, u vreme svakakvih čuda gde vas više ništa nije moglo iznenaditi, postojala je jedna igra zvana život. Ta igra je bila prilično prevrtljiva i nesigurna, nikada niko nije uspeo da joj nađe pravi put, i što je najgore, niko nije znao kako se to ona tačno igra i sva njena zagonetna pravila. Tako da je svaki čovek tu igru igrao po svojim pravilima, dok su neki lošije prolazili, drugi su naprosto blistali u igri zvanoj život. Neki su, pak, i pokušavali da izmisle neka nova pravila, ali ti uglavnom nisu dobro prolazili, pa zato nećemo pričati o njima. Kada je ta igra nastala, neko pametan je uvideo da toj igri fale igrači. Tako priroda, ili neka druga sila, odluči da stvori čoveka. Brilljantnog čoveka, sa razvijenom sposobnošću za logičko rasuđivanje, sa mogućnošću osećanja raznih emocija, sa širokim spektrom raznih talenata i sposobnosti, sa željom za otkrivanjem novih i nepoznatih stvari, sa specifičnim karakternim osobinama koje definišu ono ljudsko u nama. Čovek sa svojim manama i vrlinama, čovek koji snagom svog mozga i raskošnošću intelekta zapanjuje mnoge žive organizme i bića- Čovek sa sposobnošću da voli i da bude voljen.

Postojao je jedan čovek, nekada davno, koji je sam izmislio pravila za igranje te igre. Niko ga u tome nije sprečio, i niko ga nije prekorio za ono što je učinio, jer je radio takve veličanstvene stvari koje su mnoge ostavili bez ti reči kojima bi ga krivila za svoja dela. Taj čovek je bio čudno i zapanjujuće biće. Taj čovek je, snagom svog karaktera, delio planetu na dva dela, činio je reke beskrajno dugim, voleo je nebo. Iz njegovih prstiju su poticale bujice hladne, tekuće vode, kad god je on to poželeo. Stvarao je dugu iz vlasi kose, samo radi zabave. Činio je ptice besmrtnim, njihova krila je bojio snežno belom bojom, sa malim primesama plave, tek toliko da se razazna njeno prisustvo. Grlio je vasionu, preletao značajne i moderne gradove, okušao je svoju sreću i vratio se na prvobitno mesto. Stvarao je bujne potoke čiste sreće za sve ljude koji su je očajnički tražili. Učinio je da smrt izgleda ništavna pored njega. Takva reč kao što je patnja nije postojala. Stajao je iznad buke, imao je glas koji je bio jak i glasan, i ljudi su gutali njegovu priču jer su očajnički želeli da se poistovete sa nekim iznad buke, sa nekim ko je osećao isto, sa nekim ko je bio spreman da vodi put, sa nekim ko bi umro za njih. Radio je sve. Mogao je sve. Bacao je svetlost sunčevih zraka na neka mesta koja ih nikada u svom životnom veku nisu videla. Naravno, razumljivo je to da su i drugi pokušali isto, ali nikome nije pošlo za rukom da prevari pravila te igre zvane život kao njemu. Njemu je ta igra išla u korist. Voleo je tu igru.

Čudna je i veličanstvena ta igra zvana život, zar ne? Hoćete li vi igrati po svojim pravilima?